

Arrest

nr. 147 338 van 8 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 december 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 januari 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. LEFEVRE en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en zijn Belgische partner leggen op 24 januari 2014 te Leuven een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Verzoeker dient op 25 juni 2014 een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 19 december 2014 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 22 december 2014 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.06.2014 werd ingediend door:

Naam: [M.]

Voornaam: [P.]

Nationaliteit: Kosovo

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.'

Als bewijzen van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon legt betrokkene loonfiches voor (A Perfect Home CVBA) voor de periode december 2013 - mei 2014 waaruit blijkt dat zij in deze periode gemiddeld €1107,52 verdiende.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers, zij beschikt niet bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Overwegende dat de armoederisicogrens voor een alleenstaande €1000 bedraagt, het inkomen van de referentiepersoon voor haar alleen al hier maar net boven ligt, en rekening houdend met de maandelijks te betalen vaste kosten, de variabele kosten van het dagelijkse leven, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoeftenanalyse dat dit bedrag veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvanke-lijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 10, § 1, eerste lid, 4° en 40ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Hij vat het middel als volgt samen in de synthesememorie:

“De aanvraag van verzoeker voldeed voor de dienst vreemdelingenzaken aan alle vereisten voor een gezinshereniging conform de desbetreffende wet van 15.12.1980, behalve over het bewijs over voldoende financiële middelen te beschikken.

Op grond van artikel 40 ter van wet van 15.12.1980 moet de Belgische onderdaan, i.c. mevrouw [F. K.], kunnen aantonen “dat zij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.”

** Om te oordelen of de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt, werden de loonfiches van mevrouw Krasniqi bijgebracht (STUK 11). Voor de berekening van het nettoloon wordt het voorschot opgeteld na de verrekening van de sociale, fiscale en andere afhoudingen. Zo komt men aldus tot het effectieve nettoloon, dat ook duidelijk vermeld staat op de loonfiches.*

In casu beschikt de referentiepersoon, op basis van de bijgebrachte loonfiches, over een nettoloon van resp. 1.261,81 euro (december 2013), 1.426,73 euro (januari 2014), 1.381,01 euro (februari 2014), 1.401,26 euro (maart 2014), 1.401,00 euro (april 2014), 1.474,42 (mei 2014), 1.505,23 euro (juni 2014), 851,50 euro (juli 2014), 1.369,38 euro (augustus 2014), 1.171,58 euro (september 2014), 1.241,36 euro (oktober 2014), 1.171,54 euro (november 2014).

Verder ontvangt zij ook elk jaar vakantiegeld (2.069,52 euro) en een eindejaarspremie (482,16 euro) (STUK 14 en 15).

Wanneer men deze bedragen allemaal optelt en daarvan een maandelijks gemiddelde neemt dan komt men aldus tot het voormelde gemiddelde nettoloon van 1517,38 euro per maand (STUK 12).

Mevrouw [K.] voldoet aan de voorwaarden vermeld in voornoemd artikel 40 ter van de desbetreffende wet. De loonfiches tonen duidelijk aan dat mevrouw [K.] over voldoende stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Haar bestaansmiddelen zijn ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bovendien werden verschillende extra financiële middelen zelfs niet mee gerekend om te komen tot dit bedrag. Zo ontvangt mevrouw [K.] hierboven op, in de periodes dat er minder werk is in de desbetreffende sector, een uitkering voor economische werkloosheid (STUK 13). Ook verzoeker zelf had tijdens de maanden september tot november een maandelijks inkomen van 165,84 euro per maand. Verzoeker was vanaf het moment dat hij in België aankwam, vanaf 24 december 2013, afhankelijk van de materiële bijstand van mevrouw [K.]. Daar mevrouw [K.] een voldoende en toereikend inkomen heeft, kon zij instaan voor het levensonderhoud van verzoeker. Uiteraard wil verzoeker in de toekomst evenveel bijdragen in de kosten opdat zij samen voor hun levensonderhoud kunnen instaan (STUK 10).

Deze laatste twee opmerkingen buiten beschouwing gelaten, heeft mevrouw [K.] sowieso een gemiddeld nettoloon van 1517,38 euro per maand. De dienst vreemdelingenzaken kon aldus niet anders dan beslissen dat de referentiepersoon beschikt over voldoende financiële bestaansmiddelen. Hier anders over beslissen zou manifest indruisen tegen artikel 40 van de wet van 15.12.1980.

** Niettemin, staat er in de beslissing dd. 19.12.2014 toch te lezen dat mevrouw [K.] haar bestaansmiddelen ontoereikend zijn.*

Op de desbetreffende loonfiches staan duidelijk de effectieve nettolonen aangegeven, inclusief de voorschotten, maar die bedragen werden niet in aanmerking genomen voor de bovenstaande berekening inzake de bestaansmiddelen van de referentiepersoon (STUK 11).

In de beslissing dd. 19.12.2014 heeft men enkel rekening gehouden met de netto nog te ontvangen bedragen op het moment van opstelling van de loonfiches. Op de loonfiches staat het nettoloon van de desbetreffende maand vermeld, alsook het nog te ontvangen netto loon op het moment van opstelling van de loonfiches. Deze opdeling bestaat omdat mevrouw [K.] elke maand een voorschot van 300 euro wordt uitgekeerd. Logischerwijze moet men dit dan bij de opstelling van de loonfiche niet nog eens uit betalen. Vandaar dat men spreekt van het netto nog te ontvangen loon op datum van de loonfiche.

De dienst voor vreemdelingenzaken heeft aldus de netto te ontvangen bedragen gebruikt in plaats van het werkelijk netto loon. Er werd hierdoor geen rekening gehouden met de voorschotten die mevrouw [K.] reeds ontving, nl. 300 per maand.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat elke bestuurshandeling moet steunen op (1) de juiste feiten en op (2) rechtens aanvaardbare motiveren die de handeling moeten kunnen verantwoorden. In casu is de bestuurshandeling niet gesteund op de juiste feiten, correcte gegevens daar men niet het effectief ontvangen nettoloon maar wel het nog te ontvangen nettoloon op datum van loonfiche als referentie neemt. De dienst vreemdelingenzaken schendt aldus de materiële motiveringsplicht.

De zorgvuldigheidsnorm vereist dat een beslissing zorgvuldig wordt voorbereid, namelijk dat de feiten zorgvuldig dienen te worden gewaardeerd. Gelet op het voorgaande, was dit aldus in casu niet het geval. De dienst vreemdelingenzaken heeft zich niet gedragen zoals een normaal, voorzichtig en zorgvuldig handelend bestuur, geplaatst in dezelfde omstandigheden, zou handelen.

De beslissing is aldus niet zorgvuldig genomen en niet afdoende gemotiveerd aangezien ze niet gebaseerd is op de correcte gegevens zoals aangereikt door de loonfiches. Minstens had de dienst vreemdelingenzaken in haar beoordeling rekening moeten houden met de effectieve nettolonen vermeld op de loonfiches.

Gelet op bovenstaande vaststelling voldoet de referentiepersoon wel degelijk aan de voorwaarden zoals opgesteld in artikel 40 van de desbetreffende wet en voldoet verzoeker daardoor aan alle voorwaarden die gesteld worden voor het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

3. BESLUIT

De beslissing tot het weigeren van de aanvraag tot gezinshereniging van verzoeker is niet wettig daar de voorwaarden van artikel 40 ter van wet van 15.12.1980 wel degelijk zijn vervuld. De beslissing is niet consistent, minstens niet afdoende gemotiveerd en werd niet zorgvuldig en naar redelijkheid genomen."

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker betoogt dat verweerder bij het nagaan of de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet ten onrechte is uitgegaan van de netto nog te ontvangen bedragen zoals deze blijken uit de door hem voorgelegde loonfiches, in plaats van de netto bedragen voor de betreffende maanden waarbij tevens rekening is gehouden met het voorschot van 300 euro dat de referentiepersoon maandelijks ontvangt.

De Raad stelt vast dat verweerder in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden aangeeft dat verzoeker loonfiches van zijn Belgische partner voorlegde voor de periode van december 2013 tot en met mei 2014 en dat deze hieruit afleidt dat de referentiepersoon gemiddeld 1.107,52 euro per maand verdient. Zoals verzoeker correct aangeeft, werd aldus evenwel enkel rekening gehouden met de netto nog te ontvangen bedragen voor de betreffende maanden en niet met het maandelijks voorschot van 300 euro dat de Belgische partner ontvangt en de netto bedragen van het loon zoals vermeld op deze loonfiches die wel rekening houden met dit voorschot. Aldus dient te worden

aangenomen dat verzoeker een inkomen van zijn Belgische partner aantoonde van rond de 1.400 euro per maand, hetgeen een wezenlijk verschil uitmaakt. Een referentiepersoon met een dergelijk inkomen beschikt immers over een inkomen dat hoger is dan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, waardoor overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet deze wordt geacht te voldoen aan de voorwaarde te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Het door verweerder in de nota met opmerkingen gestelde als zou wel degelijk rekening zijn gehouden met de maandelijkse voorschotten kan niet worden aangenomen. Door als maandelijks inkomen het netto nog te betalen bedrag te nemen dat schommelt rond de 1.107 euro dient immers te worden vastgesteld dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met het voorschot van 300 euro zoals dit wordt vermeld in de voorgelegde loonfiches. Verweerder lijkt aan te geven als zou, wat het bedrag betreft dat hij heeft gehanteerd, het voorschot reeds zijn opgeteld na verrekening van de sociale, fiscale en ander afhoudingen, doch dit gestelde vindt geen steun in de voorgelegde loonfiches.

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder bij het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Een onderzoek van de overige onderdelen van het middel dringt zich niet langer op.

Nu verzoeker als gevolg van de nietigverklaring van de beslissing waarbij hem een recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd terugvalt op de situatie waarin hij opnieuw gerechtigd is op een attest van immatriculatie in afwachting van een nieuw te nemen beslissing, vereist een goede rechtsbedeling dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten uit het rechtsverkeer wordt gehaald door een nietigverklaring ervan.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 december 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS